



Arrest

nr. 43 282 van 11 mei 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 25 februari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 februari 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. GUEDENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 4 augustus 2009 toe op Belgisch grondgebied en diende op 10 augustus 2009 een asielaanvraag in.

1.2. Op 18 februari 2010 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 18 februari 2010 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing. Deze is als volgt gemotiveerd:

“A. Feitenrelaas

U verklaart Russisch staatsburger en van Ingoeshe origine te zijn. U woonde in Ingoesetië. Van juli 1999 tot mei 2000 was u grensbewaker binnen het Ministerie van Binnenlandse zaken aan de Tsjetsjeens-Ingoesetische grens. Samen met de Federale troepen bewaakte u er de grens tijdens de eerste maanden van de Tsjetsjeense oorlog. In mei 2000 stopte u uw werk als grensbewaker. U werkte vervolgens af en toe in de bouw. In 2005 en 2006 werkte u een jaar als bewaker op de luchthaven. Nadien werkte u opnieuw (niet officieel) in de bouw. Sinds 2002 krijgt u dreigbrieven van de rebellen die het u kwalijk nemen dat u in 1999 en 2000 als grensbewaker deel uitmaakte van de overheid. In september 2008 werd u opgeroepen door de FSB in Nazran. U werd ondervraagd over een neef, M.(...)T.(...). Hij zou gezocht worden door de autoriteiten. U kende hem goed, hij verbleef in Nazran, maar sinds enige tijd was hij spoorloos. U wist en weet niet wat er met hem gebeurd is. De FSB geloofde u niet en eiste dat u hem binnen de 24 uur uitleverde. Er gebeurde verder niets. In maart 2009 werd u 's ochtends door onbekenden in uniform aangevallen. U kreeg een klap op het hoofd en viel bewusteloos. U werd een week in het ziekenhuis verzorgd. U meent dat het mensen van Binnenlandse Zaken waren die u een lesje wilden leren omdat zij dachten dat u informatie had over M.(...)T.(...). U diende bijgevolg geen klacht in met betrekking tot deze aanval. Ook met betrekking tot de dreigbrieven, die u nog steeds ontving, heeft u nimmer klacht ingediend. U bent bang dat de autoriteiten u dan zelf als een rebel zullen beschouwen. Na enkele maanden kreeg u een nieuwe dreigbrief. Hierop besloot u samen met uw gezin te vluchten. U dook onder in een flat van uw schoonzus in Nazran. Op 24 juli 2009 vluchtten u en uw echtgenote G.(...) M.(...) (OV 6.472.518) met de trein naar Oekraïne. Met een vrachtwagen en vervolgens met de auto reisden jullie door naar België waar jullie op 4 augustus 2009 aankwamen. Op 10 augustus 2009 vroegen jullie asiel aan bij de Belgische autoriteiten. U heeft enige dagen gewacht omdat jullie niet goed wisten waar jullie naartoe moesten voor een asielaanvraag. Vanuit België vernam u van familie dat de FSB naar u gevraagd heeft.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen moet vastgesteld worden dat u uw relaas en vrees voor vervolging niet aannemelijk kan maken.

Zo is het vooreerst weinig geloofwaardig dat u, omwille van uw job als grensbewaker eind 1999-begin 2000, sinds 2002 en tot 2009 ononderbroken wordt bedreigd door de rebellen. Zowel het feit dat u omwille van uw functie als grensbewaker gedurende een beperkte periode na 9 jaar nog steeds systematisch wordt bedreigd, als het feit dat u 7 jaar lang wordt bedreigd zonder dat er enig gevolg aan wordt gegeven, en zonder dat u enige actie onderneemt hiertegen, is niet logisch en niet geloofwaardig.

Indien er al bedreigingen zouden geweest zijn, moet bovendien worden vastgesteld dat deze niet ernstig waren, en dat deze ook in uw hoofde geen ernstige vrees veroorzaakten, aangezien u nimmer bescherming heeft gevraagd, of nimmer getracht heeft hiervoor te vluchten.

Uw verklaring waarom u (in 2009) de bedreigingen niet heeft aangekaart bij de autoriteiten is niet ernstig. U verklaart dat u bang bent dat men u zal beschouwen als een rebel (CG,p.9), maar u kan geen redenen geven waarom men dit zou doen (CG,p.9). Hierbij moet ook opgemerkt worden dat u voor september 2008 kennelijk geen problemen kende met de autoriteiten, waardoor er geen enkele reden is waarom u nimmer getracht heeft bescherming te vragen bij de autoriteiten.

De geloofwaardigheid van deze systematische bedreigingen vanwege rebellen omwille van uw voormalig werk, wordt bijkomend ondermijnd nadat werd vastgesteld dat u initieel verklaarde slechts twee dreigbrieven te hebben gekregen, en dit pas vanaf mei 2009 (CG,p.8,9). Pas wanneer u geconfronteerd wordt met uw verklaring in de vragenlijst van het CGVS waarbij u stelt sinds 2002 dreigbrieven te hebben ontvangen (vragenlijst CG,punt 3.5.), wijzigt u uw verklaring en stelt u dat u inderdaad sinds 2002 systematisch dreigbrieven ontvangt (CG,p.10). Deze wijziging van uw verklaring is niet geloofwaardig, aangezien uw verklaring over het aantal en de periode van de dreigbrieven tijdens uw initiële verklaring tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal zeer duidelijk was. Bijgevolg is er sprake van een ernstige tegenstrijdigheid die uw geloofwaardigheid ondermijnt.

Wat betreft uw problemen en vrees ten opzichte van de autoriteiten moet eveneens vastgesteld worden dat deze niet geloofwaardig zijn. Vooreerst heeft u geen concrete aanwijzing dat u in maart 2009 werd aangevallen door of in opdracht van de autoriteiten, omwille van M.(...) T.(...). U verklaart immers dat ze niets hebben gezegd (CG,p.6,7). Verder hebben de autoriteiten geen gevolg gegeven aan hun bedreiging in september 2008 als dat u binnen de 24 uur M.(...) moest uitleveren. De aanval een half jaar later kan om die reden dan ook moeilijk aan deze bedreigingen worden gelinkt. Verder moet vastgesteld worden dat u na deze aanval geen problemen hebt gekend vanwege de autoriteiten, hoewel u nog verschillende maanden op uw woonplaats bent gebleven. Ook gevraagd naar uw concrete vrees ten aanzien van de autoriteiten in geval van een terugkeer, kan u geen concreet antwoord geven (CG,p.9,10).

Bovendien werd een ernstige tegenstrijdigheid vastgesteld aangaande deze problemen. Zo verklaarde u in uw vragenlijst dat u (ook) door de wijkagent werd ondervraagd over Musa (vragenlijst CG,punt

3.5.). Wanneer u voor het Commissariaat-generaal werd gevraagd of u door andere personen dan de rechercheur van de FSB werd ondervraagd over Musa, antwoordt u negatief. Slecht wanneer u geconfronteerd wordt met uw verklaring in de vragenlijst, herinnert u zich vaag dat u inderdaad door de wijkagent werd ondervraagd hierover (CG,p.10). Deze verklaring is niet ernstig, er kan verwacht worden dat u zich herinnert dat u door de wijkagent bent ondervraagd indien u expliciet wordt gevraagd of u nog door andere mensen bent ondervraagd dan de rechercheur.

Tot slot moet ook gewezen worden op het volledig gebrek aan aanwijzingen van de door u aangehaalde problemen. Gelet op de jarenlange schriftelijke bedreigingen, de convocatie door de FSB en de ziekenhuisopname ten gevolge van de aanval in maart 2009, kan verwacht worden dat u enig begin van bewijs van uw problemen kan voorleggen.

Wat de de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat sinds het begin van het conflict in de buurrepubliek Tsjetsjenië in 1999 de rebellenbeweging gaandeweg ook in Ingoesjetië activiteiten is gaan ontplooiën. Afgezien van een eenmalige grootschalige actie in juni 2004, voerde de rebellenbeweging kleinschalige aanvallen uit, specifiek gericht tegen militairen en andere vertegenwoordigers van de autoriteiten. Sinds 2007 is er een toename van het aantal incidenten waarbij de rebellenbeweging militaire doelwitten viseerde, maar waarbij slechts een zeer beperkt aantal burgerslachtoffers vielen. De autoriteiten proberen de rebellie te bestrijden met zowel uitgebreide zoekacties waarbij ganse wijken of dorpen worden afgezet als met gerichte arrestaties. Hierbij kunnen ook slachtoffers vallen. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt echter dat veel van deze acties zonder wezenlijk geweld worden uitgevoerd en dat het aantal burgerslachtoffers veroorzaakt door acties van de autoriteiten beperkt blijft. De situatie in Ingoesjetië is dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De door u voorgelegde documenten kunnen voorgaande appreciatie niet wijzigen. De kopies van enkele pagina's van uw paspoort, uw militair boekje, uw veteranenkaart, en het attest van de MVD dd. 22/6/2005 betreffen identiteitsgegevens en gegevens met betrekking tot uw werk binnen Binnenlandse Zaken in 1999 en 2000. Deze zaken staan niet ter discussie. De internetartikels over Ingoesetië betreffen de algemene situatie en algemene gebeurtenissen. Deze info staat evenmin ter discussie, maar zij kunnen de incoherenties en tegenstrijdigheden aangaande uw persoonlijke problemen niet herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker vraagt in de aanhef van zijn verzoekschrift de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beroepen tegen beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) over volheid van rechtsmacht en treedt aldus niet op als annulatierecht, tenzij voor wat betreft de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bedoelde beslissingen. Het beroep zal aldus overeenkomstig artikel 39/2, §1 van de Vreemdelingenwet worden behandeld.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Vluchtelingenverdrag), waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en van het

motiveringsbeginsel. Verzoeker voert eveneens de schending van artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet aan.

In een eerste middelonderdeel geeft verzoeker kritiek op de motivering van de bestreden beslissing. Verzoeker stelt dat de argumenten van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onjuist zijn, onvolledig en gebaseerd op een subjectieve beoordeling van het dossier, terwijl een objectieve beoordeling van het dossier zonder twijfel aanleiding had gegeven tot het erkennen van de status van vluchteling en minstens de toekenning van de status van subsidiaire bescherming. Verzoeker meent dan ook dat aangezien de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening heeft gehouden met alle elementen van het dossier die werden bijgebracht, zijn beslissing op een gebrekkige en onvolledige motivering berust, waardoor deze beslissing dan ook geen rechtsgrond kan bieden voor een eventuele uitzetting van verzoeker uit het grondgebied van België. Verzoeker oppert wel degelijk acties te hebben ondernomen teneinde verlost te geraken van de bedreigingen. Zo geeft hij aan ontslag te hebben genomen bij zijn werkgever en is hij vervolgens beginnen werken in de bouw, waardoor hij niet lang op één en dezelfde plaats diende te verblijven. Verzoeker meent tevens dat er wel degelijk gevolg werd gegeven aan de bedreigingen die ten opzichte van hem werd geuit. Hij stelt immers in 2008 te zijn opgepakt voor verhoor door een FSB-agent die op zoek was naar M. T. en op het eind van het verhoor te zijn bedreigd. Volgens verzoeker is er een concrete bedreiging geweest in maart 2009, toen hij door onbekenden werd aangevallen en in het ziekenhuis terechtkwam. Verzoeker is dan ook van mening dat het niet sinds 2002 is dat hij een gegronde vrees heeft, maar wel sinds maart 2009, met name het moment dat hij werd aangevallen door onbekenden. Het argument als zou hij gedurende zeven jaren ongemoeid zijn gelaten en niets zou hebben gedaan om aan de bedreigingen te ontsnappen is dan ook manifest onwaar en kan onmogelijk dienen als grondslag voor de beslissing om hem de status van vluchteling te weigeren. Waar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vaststelt dat verzoeker slechts twee dreigbrieven heeft ontvangen en verzoeker een tegenstrijdige verklaring zou hebben afgelegd in verband met het tijdstip van ontvangst van deze dreigbrieven benadrukt verzoeker dat niet de verzending van deze dreigbrieven, maar wel de concrete bedreiging in de vorm van de aantasting van de fysieke integriteit van verzoeker in maart 2009 voor hem de oorzaak heeft gevormd van zijn beslissing tot vertrek uit zijn thuisland.

In een tweede middelonderdeel geeft verzoeker aan wel degelijk in aanmerking te komen voor subsidiaire bescherming. Hij verwijst hiertoe naar informatie over de actuele situatie in Ingoesjetië en de dagelijkse berichten die in de internationale pers verschijnen over aanslagen aldaar, waarbij onschuldige burgerslachtoffers vallen. Verzoeker geeft voorts een relaas omtrent de activiteiten van Tjetsjeense moslimrebellens en de reactie van de Russische Federatie die regelmatig “zoekacties” houden naar rebellen. Volgens verzoeker worden er willekeurig Ingoesjetische moslims vermoord onder het mom dat zij zouden meeheulen met de moslimrebellens van Tsjetsjenië. Anderzijds worden moslims die voor het Russische leger hebben gewerkt (zoals verzoeker zelf die grensbewaker was) door moslimrebellens systematisch vermoord als collaborateurs. Verzoeker stelt weet te hebben van dagelijkse afrekeningen waarbij telkens enkele personen werden vermoord, zonder dat er sprake was van enige schuld of onschuld. Verzoeker is tevens van mening dat de verouderde informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in strijd is met de actuele informatie over Ingoesjetië. Zo verwijst verzoeker vooreerst naar het Belgisch (zie stuk 3 inventaris verzoekschrift) en Nederlands reisadvies van Buitenlandse Zaken ten aanzien van de Russische Federatie. Vervolgens wordt verwezen naar een artikel van de krant ‘Trouw’, dd. 1 februari 2010 (zie stuk 4 inventaris verzoekschrift) dat gaat over aanslagen waarbij politieagenten getroffen zijn en over twee extremisten die door de Russische politie werden doodgeschoten. Op 13 februari 2010 werd een televisiereportage gewijd aan het ‘bloedbad’ dat zich momenteel voordoet in Ingoesjetië (zie stuk 5 inventaris verzoekschrift). Op 15 februari 2010 maakte de krant HLN.be melding van de dood van 2 burgers en de verwonding van een 3^{de} burger bij een gewapend incident te Nazran (zie stuk 6 inventaris verzoekschrift). Op 19 februari 2010 maakt de krant ‘Trouw’ melding van explosies die plaatsvonden tijdens een huiszoeking. Er vielen enkele doden te betreuren en 28 mensen raakten gewond (zie stuk 7 inventaris verzoekschrift). Ten slotte wordt er in een artikel van 25 juni 2009 van het Reformistisch Dagblad melding gemaakt van dagelijkse ontploffingen, geweerschoten en aanslagen en van het feit dat de politie en geheime dienst meedogenloos optreden (zie stuk 8 inventaris verzoekschrift).

3.2. Aangezien verzoeker inhoudelijke kritiek levert op de motieven van de bestreden beslissing, voert hij in zijn middel in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht aan. Het middel zal dan ook vanuit die optiek worden onderzocht.

3.3. Voor zover verzoeker met zijn verzoekschrift beoogt de terugleidingsmaatregel aan te vechten die het gevolg is van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,

dient te worden opgemerkt dat de bevoegdheid in het kader van artikel 39/2, §1 van de Vreemdelingenwet beperkt is tot de beslissing met betrekking tot de erkenning van de vluchtelingenstatus en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en zich niet uitstrekt over een eventuele terugleidingsmaatregel.

3.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.5. In tegenstelling tot wat verzoeker opwerpt in zijn verzoekschrift blijkt nergens uit het administratief dossier dat hij tegen de bedreigingen waarmee hij sinds 2002 omwille van zijn functie als grensbewaker wordt bestookt, ooit actie heeft ondernomen, in die zin dat hij hiervoor bescherming gevraagd heeft of getracht heeft hiervoor te vluchten. Het loutere feit ontslag te nemen en elders te gaan werken waardoor hij niet lang op één en dezelfde plaats diende te verblijven, vormt geen afdoende verklaring waarom hij geen verdere bescherming heeft gezocht, gelet op het feit dat hij volgens zijn verklaringen vanaf 2002 tot 2009 systematisch werd bedreigd (stuk 5, gehoorverslag CGVS 8/2/2010, p. 11).

3.6. Ook naar aanleiding van de meest recente bedreigingen in 2009 is verzoekers verklaring waarom hij deze niet heeft aangekaart bij de autoriteiten niet ernstig. Verzoeker verklaart bang te zijn dat men hem zal beschouwen als een rebel (stuk 5, gehoorverslag CGVS 8/2/2010, p.9), maar kan geen redenen geven waarom men dit zou doen (stuk 5, gehoorverslag CGVS 8/2/2010, p. 9, 10). Hierbij wordt dan ook terecht opgemerkt dat verzoeker voor september 2008 kennelijk geen problemen kende met de autoriteiten, waardoor er geen enkele reden is waarom hij nimmer getracht heeft bescherming te vragen bij de autoriteiten. Indien deze bedreigingen er al zouden geweest zijn, kan worden gesteld dat deze niet ernstig waren en dat deze ook in hoofdte van verzoeker geen ernstige vrees veroorzaakten. Bovendien wordt de geloofwaardigheid van deze systematische bedreigingen vanwege rebellen omwille van zijn voormalig werk als grensinspecteur bijkomend ondermijnd door een ernstige tegenstrijdigheid. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker melding maakte van dreigbrieven ter ondersteuning van zijn asielaanvraag (stuk 13, vragenlijst, p. 2; stuk 5, gehoorverslag CGVS 8/2/2010, p. 9). Hij verklaarde bij zijn gehoor ten gronde slechts twee dreigbrieven te hebben gekregen, en dit vanaf mei 2009 (stuk 5, gehoorverslag CGVS 8/2/2010, p. 8, 9). Pas wanneer verzoeker geconfronteerd wordt met zijn eerdere verklaring waarbij hij had gesteld sinds 2002 dreigbrieven te hebben ontvangen (stuk 13, vragenlijst, p. 2), wijzigt hij zijn verklaring en stelt hij dat hij inderdaad sinds 2002 systematisch dreigbrieven ontvangt (stuk 5, gehoorverslag CGVS 8/2/2010, p. 10). Deze wijziging van zijn verklaring doet ernstig afbreuk aan de gehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen. Met de argumentatie dat niet de verzending van deze dreigbrieven, maar wel de concrete bedreiging in de vorm van de aantasting van de fysieke integriteit van verzoeker in maart 2009 voor hem de oorzaak heeft gevormd van zijn beslissing tot vertrek uit zijn thuisland weerlegt hij deze duidelijke tegenstrijdigheid niet en relativeert hij de ernst van de eerder ondergane vervolgingsfeiten.

3.7. Verzoekers bewering dat zijn arrestatie in 2008 en het verhoor door een FSB-agent die op zoek was naar M. T. het gevolg was van de eerdere bedreigingen, vindt geen grondslag in het administratief dossier. Verzoeker werd volgens zijn verklaringen in september 2008 opgeroepen door de FSB in Nazran naar aanleiding van de verdwijning van M. T. (stuk 5, gehoorverslag CGVS 8/2/2010, p. 6). Hij werd ondervraagd over M. T. onder bedreiging dat verzoeker deze binnen de 24 uur moest uitleveren

(stuk 5, gehoorverslag CGVS 8/2/2010, p. 7). Uit het gehoorverslag blijkt geenszins dat het incident in 2008 in verband staat met de eerdere bedreigingen door de rebellen. Bovendien legt verzoeker met betrekking tot de ondervraging door de FSB verscheidene tegenstrijdige verklaringen af. Verzoeker verklaarde initieel dat de FSB hem 24 uur de tijd gaf om zijn neef uit te leveren (stuk 13, vragenlijst, p. 2). Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, stelde verzoeker dan weer 12 uur de tijd te hebben (stuk 5, gehoorverslag CGVS 8/2/2010, p. 7). Ook verklaarde verzoeker in zijn vragenlijst dat hij (ook) door de wijkagent werd ondervraagd over M. (stuk 13, vragenlijst, p. 2). Wanneer verzoeker op het Commissariaat-generaal werd gevraagd of hij door andere personen dan de rechercheur van de FSB werd ondervraagd over M., antwoordt hij ontkennend. Slechts wanneer hij geconfronteerd wordt met zijn verklaring in de vragenlijst, herinnert hij zich vaag dat hij inderdaad door de wijkagent werd ondervraagd hierover (stuk 5, gehoorverslag CGVS 8/2/2010, p.10). Er kan verwacht worden dat hij zich herinnert dat hij door de wijkagent is ondervraagd indien hem expliciet wordt gevraagd of hij nog door andere mensen is ondervraagd dan de rechercheur. Dergelijke tegenstrijdige verklaringen doen opnieuw ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen.

3.8. Verzoeker beweert dat er pas in maart 2009, toen hij door onbekenden aangevallen werd en in het ziekenhuis terecht kwam, sprake is van een gegronde vrees voor vervolging waarop hij besloot zijn land te ontvluchten. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker een andere versie geeft bij het invullen van de vragenlijst en de problemen situeert in 2008. Wanneer hem wordt gevraagd waarom hij Ingoesjetië pas op 24/07/2009 verlaat, deelt hij louter mee dat dit verband hield met geldproblemen (stuk 13, vragenlijst, p. 2). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij de uiteenzetting van zijn asielmotieven steeds de ontvangen bedreigingen van de rebellen aanhaalde, meer bepaald reeds bij aanvang van de asielprocedure tijdens zijn verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 13, vragenlijst, p. 2), maar ook bij het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (stuk 5, gehoorverslag CGVS 8/2/2010, p. 10). De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon deze feiten bijgevolg terecht onderzoeken en beoordelen. Verder heeft verzoeker geen concrete aanwijzing van zijn latere aanvulling dat hij in maart 2009 werd aangevallen door of in opdracht van de autoriteiten, omwille van M. T. Hij verklaart immers dat ze niets hebben gezegd (stuk 5, gehoorverslag CGVS 8/2/2010, p. 6, 7). De autoriteiten hebben overigens geen gevolg gegeven aan hun bedreiging in september 2008 dat hij "*persoonlijk zou worden benaderd*" indien hij binnen de 24 uur (resp. 12 uur) M. niet uitleverde (zie stuk 5, gehoorverslag CGVS 8/2/2010, p. 8). De aanval een half jaar later kan om die reden moeilijk aan deze bedreigingen worden gelinkt. Verder moet vastgesteld worden dat verzoeker na de aanval in 2009 geen problemen heeft gekend vanwege de autoriteiten, hoewel hij nog verschillende maanden op zijn woonplaats is gebleven. Ook gevraagd naar zijn concrete vrees ten aanzien van de autoriteiten in geval van een terugkeer, kan verzoeker geen concreet antwoord geven (stuk 5, gehoorverslag CGVS 8/2/2010, p. 6, 7).

3.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet in staat is de door hem aangehaalde gebeurtenissen aan te tonen met de nodige stukken noch zijn relaas aannemelijk te maken door het afleggen van coherente verklaringen. Hierdoor kan verzoekers algehele asielrelaas bezwaarlijk als geloofwaardig worden aangenomen. Gelet op de beweerde jarenlange schriftelijke bedreigingen, de convocatie door de FSB en de ziekenhuisopname ten gevolge van de aanval in maart 2009, kan bovendien verwacht worden dat hij enig begin van bewijs van zijn vermeende problemen kan voorleggen. De bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de Commissaris-generaal hebben doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

3.10. Waar verzoeker in zijn tweede middelonderdeel kritiek levert op de beoordeling door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de subsidiaire beschermingsstatus, dient te worden opgemerkt dat voor iedere vorm van internationale bescherming, ook voor de subsidiaire bescherming, de geloofwaardigheid van het relaas vereist is (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 5 richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Zoals uit de bespreking van het eerste middelonderdeel blijkt, kan verzoekers asielrelaas niet als geloofwaardig beschouwd worden. Hierdoor kan hij zich niet baseren op deze elementen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Een verwijzing naar algemene informatie niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft

zoals reeds gesteld hieromtrent in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

3.11. Wat de beoordeling van de subsidiaire bescherming zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, stelt de bestreden beslissing uitdrukkelijk dat op basis van de beschikbare informatie “(...) sinds het begin van het conflict in de buurrepubliek Tsjetsjenië in 1999 de rebellenbeweging gaandeweg ook in Ingoesjetië activiteiten is gaan ontplooiën. Afgezien van een eenmalige grootschalige actie in juni 2004, voerde de rebellenbeweging kleinschalige aanvallen uit, specifiek gericht tegen militairen en andere vertegenwoordigers van de autoriteiten. Sinds 2007 is er een toename van het aantal incidenten waarbij de rebellenbeweging militaire doelwitten viseerde, maar waarbij slechts een zeer beperkt aantal burgerslachtoffers vielen. De autoriteiten proberen de rebellie te bestrijden met zowel uitgebreide zoekacties waarbij ganse wijken of dorpen worden afgezet als met gerichte arrestaties. Hierbij kunnen ook slachtoffers vallen. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt echter dat veel van deze acties zonder wezenlijk geweld worden uitgevoerd en dat het aantal burgerslachtoffers veroorzaakt door acties van de autoriteiten beperkt blijft. De situatie in Ingoesjetië is dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet”. De door verzoeker neergelegde informatie uit reisadviezen, krantenartikelen en een tijdschrift maakt niet aannemelijk dat de situatie in Ingoesjetië dusdanig gewijzigd zou zijn dat hij het risico loopt slachtoffer te worden van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. De informatie die verzoeker aangeeft omtrent verscheidene incidenten die zich in Ingoesjetië hebben voorgedaan, liggen immers in dezelfde lijn van de incidenten waarover het veiligheidsrapport van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen informeert (stuk 21, Landeninformatie, Subject Related Briefing “Ingoesjetië Veiligheidssituatie in Ingoesjetië”). Verzoeker toont niet afdoende aan dat de door hem neergelegde stukken een andere beoordeling van de veiligheidssituatie in Ingoesjetië noodzakelijk maken. De informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, is bovendien gebaseerd op publiek beschikbare rapporten, artikels en analyses over Ingoesjetië aangevuld met een eigen analyse van incidenten die zich tussen begin maart en eind december 2008 hebben voorgedaan in de republiek en die door het informatieagentschap Kavkazkiy Uzel werden opgenomen in een chronologisch overzicht. De desbetreffende informatie geeft zelf ook aan dat hoewel de verzamelde lijst van incidenten wellicht niet volledig is, deze toch een representatief beeld geeft van wat er zich in de republiek afspeelt (stuk 21, landeninformatie, Subject Related Briefing “Ingoesjetië Veiligheidssituatie in Ingoesjetië”, p. 3). De documentatie die verzoeker aanvoert vermag aldus geen afbreuk te doen aan de correctheid van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt.

3.12. Er werd geen schending van de artikelen 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, noch van de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet aangetoond. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd niet geschonden.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de Vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf mei tweeduizend en tien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN